

ninger, opklaring af forbrydelser osv., hvor det i betænkelig grad ville kunne nedsætte politiets effektivitet, hvis alle og enhver kunne gøre sig bekendt med de detaljerede retningslinjer. ... Men jeg kan i øvrigt tilføje, at der gennem nogen tid hos rigspolitichefen netop har foregået overvejelser i retning af at gøre kundgørelsessamlingen offentligt tilgængelig i et vist omfang, måske et betydningsfuldt omfang, det tør jeg ikke sige nu, men i hvert fald i et omfang, som den ikke er tilgængelig i i øjeblikket.«

Forslaget bortfaldt med folketingsvalget, men blev genfremsat umiddelbart efter. Ved 1. behandling den 3. februar 1982 udtalte justitsministeren (Folketingstidende 1981-82, (2. samling), forhandlingerne sp. 1219):

»... hensigten er altså, at kundgørelsessamlingen i videst muligt omfang skal udsendes ikke blot til tjenestebrug, men også til offentligheden.«

Folketingets retsudvalg, som fik forslaget til behandling, forsøgte at blive orienteret nærmere om politiledelsens og justitsministeriets overvejelser. Det ville selvsagt ikke være af større interesse blot at få offentliggjort kundgørelser om lønforhold, blanketter og kontorinventar, som var det hidtil eneste konkrete tilsagn fra ministeren (jfr. debatten den 5. november 1981 som citeret ovenfor). Derfor anmodede retsudvalget den 10. februar 1982 ministeren om en uddybning af hans udtalelser om offentliggørelse, om det eventuelle kommissorium og om det forventede tidspunkt for afslutning af overvejelserne. (Bilag 1).

Retsudvalget fik intet svar. Heller ikke da man rykkede ministeren den 31. marts 1982 (L 18, bilag 5). Endnu da folketingssamlingen sluttede, næsten 8 måneder efter at retsudvalget havde stillet sine spørgsmål, havde ministeren ikke svaret. Udvalget blev altså ikke – trods flere opfordringer – orienteret om, hvad planerne gik ud på, og hvor langt man var kommet med dem. Vi måtte således tro, at man ikke var kommet ret langt, og at der i hvert fald ikke var foretaget noget konkret.

Det viste sig imidlertid at være helt forkert.

Affæren omkring bibliotekets kundgørelsessamling

I begyndelsen af den nye folketingssamling, oktober 1982, skulle VS med henblik på ajourføring af sit lovforslag om retningslinjer for politiets registreringer konferere med kundgørelserne om det centrale kriminalregister. Det viste sig da, at disse og andre vigtige kundgørelser ikke længere fandtes i bibliotekets kundgørelsessamling.

Et længere opklaringsarbejde afslørede, at rigspolitichefen i forsommerens løb havde trukket en

række kundgørelser ud af samlingen og overført dem til en særlig samling (orange samling), som *ikke* blev udleveret til folketingets bibliotek og således *ikke* var tilgængelig for folketingets medlemmer.

Mens justitsministeren således i månedsvis havde ladet et spørgsmål fra retsudvalget om, hvad der skete i sagen, ligge ubesvaret, havde politiledelsen – med ministeriets godkendelse, må vi gå ud fra – afgjort sagen. Mens ministeren havde lovet folketinget, at kundgørelsessamlingen skulle gøres tilgængelig »i hvert fald i et omfang, som den ikke er tilgængelig i i øjeblikket« (jfr. citat ovenfor), så havde man nu uden i mindste måde at orientere tinget eller retsudvalget – trods en stående anmodning og rykker fra retsudvalget herom – *indskrænket* tilgængeligheden. Oven i købet på en måde, som indebar et brud på det klare løfte, en tidligere justitsminister i 1979 fra tingets talerstol gav folketingets medlemmer.

Det turde være indlysende, at en politiledelse og et justitsministerium ikke kan slippe godt fra en handling, som er så antidemokratisk i indholdet og så lusket i fremgangsmåden, og som derudover formentlig er en overtrædelse af en bindende forvaltningsakt (justitsminister Nathalie Linds klare løfte til folketinget af 26. april 1979).

Ikke desto mindre løb vi i to måneder panden mod muren. Rigspolitichefen nægtede at udlevere de tilbagetrukne kundgørelser til folketingets bibliotek, og justitsministeriet bakkede rigspolitichefen op.

Det gjorde det nødvendigt at indbringe sagen for folketingets præsidium, hvilket skete den 3. december 1982 (bilag 2). Efter endnu et par måneder blev sagen afgjort af præsidiet med krav til justitsministeriet om at genoprette situationen fra tidligere og udlevere *alle* kundgørelser til folketingets bibliotek, så de er til rådighed for tingets medlemmer på samme vilkår som tidligere (bilag 3). Hermed er vi i det mindste tilbage ved udgangspunktet. Men det kan ikke anses for tilstrækkeligt.

Beslutningsforslagets afgrænsning

I modsætning til det tidligere beslutningsforslag om offentliggørelse af kundgørelserne, indeholder det nærværende forslag en begrænsning i selve forslagens tekst.

Dette må ses som en imødekommelse af det synspunkt, at der *kan* forekomme retningslinjer, som er rent tekniske, men hvor *fortroligheden* omkring disse retningslinjer er af betydning for politiets arbejde med opklaring af forbrydelser.